

24. szám.
Junius 13-án 1863.

Megjelenik minden szombaton egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jul. 3 frt., és három óra jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

A LÓ TRAGOEDIÁJA

megénekelve egy poéta által.

(1863. junius 5-én, midőn a Laternbub kitörte a lábát.)

Tiznégy versenyen voltál jelen,
Tizennégyszer nyerél jutalmakat;
Aranyt, s aranyból öntött serleget.
Oh én is sokszor versenyeztem immár!
Dramák, és balladák lóversenyén.
De nem nyerék még egy fityinget is.
Fél lófejével más előzé meg.
Aztán mit dráma-versenyek jutalma?
Rongy száz arany! s még ilyen ágiónál!
Tinéktek, óh lovak! ezerbe jár
S a tét és bánatpénznek is fele!
(Mi absurdus beszéd a „bánatpénz“-ről!
Hiszen hol „pénz“ van, „bánat“ nem lehet.
Bánat csupán a pénznek hiült helye.)
Ott voltam én is, oh ló, s láttalak
Sovány voltál s gazdád cziróगत.
Oh engem is a nyomdász így cziróगत,
Midőn lehúz a honorariumból,
Elfogva, mint tőled az abrakot,
De ám mindent kipótól a dicsőség!

Ezernyi távcső leste lépteid.
És delnők urfiak nagy légiója
Úlé körüléd a tribüneket
(Pedig csak a fiakker hat forint!)
Bezzeg neked nem mondák azt, a mit
Nekem kell minden lépten hallanom
Ha arról szólok, hogy: „praenumerálni!“
Nem hányták azt fel, a mit én neked
Hogy széna, zab nem termett az idén:
Miként ha én élnék legjobban azzal.
Hangzott a taps, midőn megindulál
És csattogott az ostor hátadon.
Oh engem is, ha felkaphat nyakamra,
Így ostoroz az infámis bírálát;
De hozzá ám egy félördög se tapsol.
Tombolt a karzat, zártszék és a páholy.
A bájos urnók és bájos demimonde
Péle-méle keverve, angyali demo-
Craticos egyetértésben neked
Hajta csókokat s virágot hinte

Valamint az 1861 és 1862-ki, úgy a folyó évi teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

A sports- és gentlemanek ott alant
 Fogadtak lábaid talentumára,
 „Ezerre ezret!... Kettőt, hármát egyre!“
 „Tizezret ér e ló! husz ezret ér!“
 „Két gyémántot, olyat, mint két szeme!“
 „Megér egy *greek kingdoomot* ez a „horse“
 (Oh mennyivel más, a midón tudós
 Nagy akademiánk gyűlésiben
 A pályaművek futnak, bezzeg ott
 Nem tapsol senki : még jó, hogyha alszik. —
 Oh múzsa! jó anyám; mai napokban

A *Te* fiadnak lenni nem olyan jó;
 Mint lenni Pegazus csikóina!)
 Vivát a győztes! Éljen a Laternbúb!
 Nevedtől a szedres visszhangozik...
 Akkor, — a pályacéltól két szökésre —
 Elestél és kitörted lábadat.
 És azzal félrelöktek, föbe löttek.
 Hítták a sintért, az lehúzta bőröd...
 ... De már így mégis jobb nem lenni lónak;
 Inkább maradjunk csak szegény poéták.

K—s M—n.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELEI MINDENVÁRÓ ÁDÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram!

Az idő mindenképen gazdalkonyi megtanítva nekünk. Ha ketőnknek volt edig kítlovunk, tartunk azutan mindenikünk csak egyet. Miirt ne tehetninek ezt masok is. Ujsagirok panaszkogyak, hogy megfogyatkozot publikum; nem togyak, hogyan kiteleltetnek igazvono munkatarsakat? De had mid izes csinalja az a sok ujsag? Sorba elmongya mind a hit azd, a mid az első mondota, aztan az első megindviszalopja a nyolczadiktul a tulajdon ujdonsagat. Ha jar az ember casinoba, kilenczszere elolvasa ugyanazt az ujdonsagot; s vasarnap pedig ípen nem jo ujsag meli leülnyi, mert akor megjelenő lapok, mind *hachée*-nak talalnak fel, a mit napilapok egisz heten at tanyiron felejtetek, had nem nagy papiros-pridalas ez?

Had menyivel job volna, ha őszéalna mind a nyolcz magyar ujsag, s kiadnanak mind a nyolczat egy papiroson. Őszetenínek mind az előfizetőiket, lene nekik tizenkit ezer. Szedis, papiros, nyomas, stempli, posta kerülne *nyolcz forint* helyete csak *egybe*. Feloszthatnanak a tirsíget maguk között szípen. Egy nyolczadrise arkus papirosnak elig volna mindeniknek, hogy elmondhasa rajta, a mi okosat tud.

Első nyolczadrísen megírna *Naplo* mind azt, a mit *nem akar megírnya*; masodik nyolczadrísen elhallgatna a *Hon* mindazt, a mit el

akar halgatnyi. Harmadik nyolczadrísen *Idők Tanuja* megírna azt, a mit tud. Negyedik oktályon megírna *Sajto* azt, a mit nem tud. — Ötödik nyolczadon megírna *Fügetlen* azt, a mit mar sokszor megírta. Hatodik nyolczadrísen megírna *Ország* azt a mit nem lehed. Hetedik nyolczadrísen megírna *Sürgöny* azd, a mid muszaj. És nyolczadik oktályon elmondana *Hírnök*, hogy a mid a masik het mondota, az *nem ír semit*. Publikum kivalaszthatna belüle, a mit neki tetzik.

A mid pedig *valosagos igazi ujdonsagokat* togyak, azd nyomathatnanak a *margóra*; elfirne az oda mind.

Ilyenforman lene tizenkit ezer előfizető. Legkeveseb nyolczvanezer forint tiszta haszon. Jutna mindenik szerkesztüre tizezer; egyik se panaszkodna magát, publikum izes meg volna elígedve; s ez volna utoljara is semi se mas, mint mikor egy parlamentben nyolczffile nizez disputalja egymasal. Is azd senki se talalja csudalatosnak, hogy azok *egy szobaban* veszekeznek. No had miirt ne veszekedhetninek *egy papiroson*?

Ha indítványom elfogatatik, kírek, nem kírek percentet, csak egy tiszteletpildanyt ujsag-conglomeratumbol.

Alazatos szolgálja

Tallerosy Zebulon.

Ama bizonyos csizmadia és felelése kérdései és feleletei.

Oraculum. Csak azt tudnók, hogy fogunk kitélelni a nyáron?

— — Az idej nemzeti Trattner Károlyi nap-tárban a mult april-május hónapokra következő idő-jóslatok vannak felrakva: I. hét: „csendes meleg eső.“ II. hét: „változó esős idő.“ III. hét: „tartós esőzések.“ IV. hét: „híves esős idő.“ V. hét: „gyakori pásztás esők.“ VI. hét „pásztás esőzések.“ Ez uttal véletlenül ugyan beletalált az időjárásba.

— — (Még se vették be azok a francziák *Pueblát*?) Igen bizony — ha „Puella“ volna. (De bizony csak még is bevették. Szed ő.)

— — Most semminek sem volna olyan jó lenni, mint Varsóban kalaposnak. Minekutána hogy meg van parancsolva a lengyeleknek, hogy minden katonára előtti levegyék a kalapjukat az utcán; világos, hogy ott minden ember elviseli a kalapja karimáját egy hét alatt. Még csak azt várom, hogy mikor rendelik el azt, hogy csizmáját is le kell a lengyelnek húzni, mikor kozákkal találkozik össze, mingyárt oda megyek magamat etablírozni.

— — No hanem Franciaországban is ugyan rossz időjárás lehet. Ez előtt hat esztendővel próbált meg Napoleon öt szabadelvű exotikus szónokot a törvényhozó testületben acclimatizálni; az idén új választások történtek s lett az öt után huszonöt. Bizony sovány termés. *Bújtás* utján is többre kellett volna neki szaporodni; ha tudnillik szőlő lett volna.

Ama bizonyos csizmadia munkaközben.

Hogy az „Üstökös“ olvasói, azt ne gondolják, miként ama bizonyos csizmadia — ott felül — mindig csak politizál, és a mustára, és a sámfára nagyon kevés gondja van, bemutatjuk ötét műhelyén, a legszorgalmasabb munkaközben. Ott varrja ő kegyelme a fontostalpas nagy csizmát, annak tisztas rendi szerént jó, testes szurkos fonállal; még ő nem fajult ugy el mint sok exoticus collegái, kik csak

amugy rongy bodzfa szegekkel illesztik öszve, nagy ideigienesen, a talpat a fejbőrrel; ha neki ő kegyelme a feleségasszony ereszt jóféle kender fonalat, azt az egész suszterczerh minden szeginél többre becsüli. El is dolgozik biz ő édes örömet napokon keresztül, hanem van neki egy dologkerülő szomszédja. Ez nem tesz egyebet mint pipát dug fejébe, s keres valakit a ki az ő kifeszamodott böleselkedéseit hallgassa. Persze ez a jó csizmadia mindig otthon ül, ezt hát mindig megtalálja, hijába bujik el előle, mert akkor meg leül, megvárja míg előkerül. A mint tetszik tudni, ő nem pipás, ennél fogva nem szenvedheti, mikor az *orra alá füstölnek*. Az a dologkerülő szomszéd pedig mindig azt teszi. Hanem enyi bosszuságért ki is fizette egyszer a maister ur azt a léhűtő szomszédját. Felült nagy fityekkel arra a minden jóra való csizmadia műhelyben otthonos triposra, mely szépen kiszokott vájva lenni, miben valóban jó ülés is esik, s elkezdte utczán szedett új-ságait regélni. A maister a mint kirántja ökölbe szoritott marokka! a dratyvát, rutul orron találja az alkalmatlankodót.

— „Ejnye szomszéd uram talán utban is ülök.

— Dehogy ül édes szomszéd uram, csak tessék maradni. S a második kirántás alkalmával még kegyetlenebbül orron vágja, ugy hogy nem csak a mindig jelenlevő pipa hullott távol messzire, hanem az éjnek minden csillagait egy summában meglátta szikrázó szemével.

— De édes szomszéd uram! vagy ülök, vagy nem ülök utjában üsse a kő a kegyetlen öklit, én itt orron verni nem hagyom többé magamat. S el is maradt szagos pipájával egy darabig a műhelyből, de begyógyulván az orra, ismét teszi rendületlenül szokott látogatásait.

A mi csizmadiank pedig, mindig titkos örömmel gondol ama nevezés szempillantás vagy inkább szikrázásra, mikor szomszédját olyan galántul orron törülhetette.

A mostani szárazság jellemzésére.

Biró. Uram. Önt azzal vádolja a szomszédja, hogy lovat lopott.

Gazda. A biz egészen igaz.

Biró. De már hát hogyan tehetette azt ilyen tisztességes ember, mint az ur?

Gazda. Hát nem a szomszédomtól loptam én el az ő lovát, hanem a magam két lovát loptam oda a szomszédomnak.

— *Atya.* No hogy hijják francziául a zsebet?

Fiu. La poche!

A. Bizony enyim is — lapos!

Tallérossy Zebulon áll a baranyamegyei gabonája közepén s dicsekedve mondja Mindenváró Ádámnak: „Látja ezt én produkáltam.“ A gabona fején túl ér, olyan gazdag.

Német Miska és Magyar Miska a geografiából.

M. M. Te drusza, honnan sejtjed, hogy a föld gömbölyü.

N. M. Hát onnan, hogy az embernek, ha sokáig jár a földön, a csizmája orra felgörbül.

A „Magyar Sajtó“ eltévedt magántáv- irati sürgönye.

„A Provenceből“ Lyon jun. 10. Nyolcz szökötünk ketteje, melyek a mult vizenyös időben oly magasra ugrottak, hogy „ha Pákh a Pálffy Albert

vállára állana, még sem érné el tetejét“ a jelen szárazságban már annyira csökkentek, hogy egyikük végleg megszűnt, másika pedig alig éri el már a Durazzói Kis Károlynyi magasságot, s félő hogy ha ez ideiglenes időjárás soká tart, az is végkép elenyészik.

= Melyik a szerencse kereke? — Azon omnibus kereke, melybe Széchenyi Béla feje ütődött; senki sem köszönné meg azt a nyereményt ugyan, de mégis szerencse mindamellett, hogy szomorubb következése nem lett.

Tallérossy Z. a tiszamelléki vetésében áll, az csak térdeig ér és egész ritka. Fitymálva mondja Mindenváró Ádámnak: „E bizony csak olyan, a hogy az *Isten megteremtette.*“

Borkorcsolyák.

— *Magyar Miska.* No az idén az ujságírók jó gsefteket fognak csinálni a publikummal.

N. M. Miért hogy?

M. M. Azért, hogy most a hirlapokban rettenetes sok szalma van: a falusi ember pedig mind azon panaszkodik, hogy kevés lesz a szalmája (szénáról már senki se beszél) ez tehát mind kénytelen lesz a hirlapokra előfizetni, ott aztán kap szalmát eleget!

— Omnibus előtt állt a falusi ember fiával s az utóbbi felette kíváncsian kandikálván annak ablaka felé, atyja felkiálta: Ne menj oly közel oda fiam, vadállatok vannak benne! — nem lát'd hogy ép oly kasznija van mint annak a menázseriásnak?

— Igen jövedelmező Gseft! 4—5 ft. naponkint, se kiadás se tőke nem szükségeltetik!!! T. i. a Circus Renz körül az oroszán-ordításokat haszonbérbe kivenni s hatosával eladogatni. — Egy p—i iparüző ezt az experimentumot jó sikerrel követte a minap: a Duna mellett ácsorgó parasztoktól kérdezé hogy hallottak-e már oroszán-ordítást; a ki kíváncsi, jöjön velem egy hatosért meghallgathatja.

— Jaj, de oda be szeretnénk ám menni, mondá az együgyük egyike!

— Isten ments meg oda bemenni, mindjárt összetépné az oroszán! — hisz azért áll ott a drabant hogy senki be ne vetődjék.

Karvalyfy és Nyalkafy.

Szóhüvelybe takargatá Tilinkos Pista.

Délelőtt.

— Hüs szobába zöld asztalok
Rajta tentafoltok nagyok
Óriás kalamáris felett,
Füst nyugszik a penna helyett. —

Előtte ül *Karvalyfy* ur
Pénztárczáját igazgatja
Sexerliket, . . . forintokat
Rendbe — sorba — rakosgatja.

Hát egyszer gyorsan felpattan
A szobának az ajtaja
Ucczu neki . . . és a mit hall.
Égfelé áll minden haja.

Ez disznóság mond *Nyalkafy*
S nagyot toppant *Karvalyfy*-ra,
És *Karvalyfy* kérdi tőle:
No barátom, mi a, mi a?

Ez disznóság *Karvalyfy* ur!
Zsebemből a pénzt kivenni
Ezt csakugyan nem hittem hogy
Karvalyfy meg tudja tenni.

Hanem tudja meg hát az ur!
Igen az ur! . . . s nem barátom —
Semmi barát — gazember ön
Most már színről színre látom. —

Uramfia — az emberek
Egyenesen hozzám jöttek;
Várom, várom, a szobámba
Hát most tudom hova lettek?

Hozzám jöttek — s ön becsalta.
Accidentiam elvette
Nem pirúlt el rút pofája
Midőn pénzemem eltette!?

Az nem igaz! — az hazugság!
Ugy vágom pofon az urat
Hogy a szeme is szikrát hány
Ha még itten többet ugat.

Hozzám jöttek egyenesen,
Kérdezték is a nevemet.
*Nyalkafy*hez mentek volna!?
Hisz rég ismernek engemet.

Még ezt meri ön mondani!
Ön meri mondani nekem?
Takarodjék ki szobámból
A mig meg nem feledkezem.

Ejnye adta! — nyakon csipi —
Nyalkafy ur — *Karvalyfy* urt.
S hömpölyögve, rángatódzva
Csinálnak egy borzasztó túrt.

Megállj! — nyekeg *Karvalyfy* ur, —
Megálj te! — mondok valamit
A hajamat! nézd odadom
Folyamodás ára felit.

* * *

Szuszog az orr, szállong a por,
Rettentő ez a pillanat
A melyben *Nyalkafy* urnak
Karvalyfy két forintot ad.

Délután.

Város utca kövezetén,
Karonfogva megy két legény
Mind a ketten szivaroznak,
Teljes szivből barátkoznak.

Felsütött göndör a hajuk,
No már hiába, ez fajuk.
De a képök!? hej ez sima
Mint valami laktör csizma.

Testi lelki jó barátok
Az ám, ni ni, s ha jó látok,
Karvalyfy uram az egyik,
S *Nyalkafy* uram a másik.

Sajátságos levelezés.

X. Mihály, tiszavidéki földesur, kinek kétezer hold legjobb minőségű földje van, ír a napokban levelet X. Péter testvérbátyjának, kinek szintén annyi birtoka van, szintén azon a tájon.

„Kedves bátyám!

„Küldj, kérlek ötven forintot, ugysegéljen egy garast sem tudok a környékben előteremteni. Ha huszonöt forint lesz is elég lesz. Szerető öcséd

Mihály.

X. Péter olvasván a levelet, fogta a tollat s kiigazította a „bátyám“-at „öcsém“-re, az „öcséd Mihály“-t „bátyád Péter“-re, a huszonöt elől kitörülte a huszat; a czimzeten kiigazította a „Péttert“-t „Mihályra“-ra s ujra lepecsételve a levelet, azon módon küldte vissza az öcscsének.

Történt anno domini 1863-ban.

Előfizetési felhívás

AZ ÜSTÖKÖSRE.

Az „Üstökös“ f. é. július elejétől saját kiadásom mellett fog megjelenni.

Alakja nagyobb lesz az eddiginél, papírja jobb, tartalma bővebb. A képeket Jankó mesteri rajza fogja szolgáltatni, az eddiginél nagyobb változatosságban.

Lapom szellemi tartalmát igyekszendem mentül érdekesebbé tenni.

Ez évnegyed folytán következő humoreszkek fognak megjelenni az „Üstökös“-ben Kakas Mártontól : „Száz év mulva a civilisatio dolga : A magyar, mint világkereskedő, chinai szabadelvűség, muszka alkotmányosság, szász vendégszeretet, francia filozofia, új-zeelandi divat, zsidó mint földbirtokos, szerecsen mint közhivatalnok.“ — Nagyvilági gépszínház.“ — „Tallérossy Zebulon, mint nemzet gazdasszonya.“ — „Farao hét sovány tehene.“ — „Pontiustól Pilátusig.“ — „Korhely apának, korhely fia.“ — „Magyar Miska a hivatalban, Német Miska a mezőn, állapotot cserélve.“ — „Az elítélt pálinkás hordó.“ stb.

A lap rendes megjelenése s szétküldése felől Emich G. nyomdája kezeskedik, a mi annyival biztosabban ígérhető, minthogy ezentul rendszeren két számra való szöveg, képekkel is ellátva, álland készen tartalékol.

Gyűjtőknek minden nyolcz példány után egy álland rendelkezésükre, melynek díját a beküldött összegnél is leszámíthatják. E föltételek a posta-hivatalokra és könyvárusokra nézve is állanak.

Az előfizetési összegek a kiadótulajdonoshoz utasítandók.

A „Üstökös“ tisztelt közönségét azon pártolás megújítására kérem, melyet az „Üstökös“ öt évi folyama irányában ez ideig tanusítani szives volt.

Pesten, 1863. június 4-én.

Jókai Mór,

az „Üstökös“ tulajdonos kiadója és főmunkatársa.
(Országut, Ungerház II-ik emelet.)

Előfizetési feltételek.

Az „Üstökös“ előfizetési díja postai és helybeli házhozküldéssel.

Jul.—december, — félévre 3 frt.

Jul.—september, — évnegyedre 1 frt. 50 kr. o. é.

A megrendeléseknek bérmentesítve küldése kéretik.

BS Mai számunkhoz van csatolva a „Vasárnapi Ujság“ „Falusi Gazda“ „Növilág“ és „Üstökös“ előfizetési felhívása az 1863-ik év második felére.

Grand steeple chase.

„Fuss, vagy fizess!“ (Általános motto a jelen évi hirlapverseny számára.)

Pályadijnyertes. *Bárá Hartig* erdélyi telivér paripája „*Journal of Pesth*“ mely futtatás közben a lovasáru lemondott s bánat pénzét fizetett „*Country*“ által is gyámolítatva, így két ló erővel leg hamarabb megközelíté a célt.

Hozzá legközelebb érkezett be „*La Patrie*“ democratvéri parasztnén: ő maga nem, hanem a *mór jockey*-ja volt a Rab. A pályaközepén az a fátum érte, hogy egy akadály átugratása alkalmával a lovasa lemaradt a nyeregből.

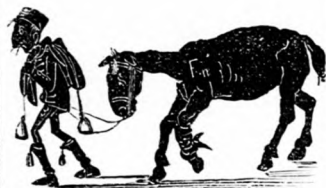
Nyomukban járt migyárt „*La Depeche*“, meklenburgi train-ló lovasának neve „*Brilljant*“ jól táplált wallach: annál fogva győzi. — Teher nélkül futott.

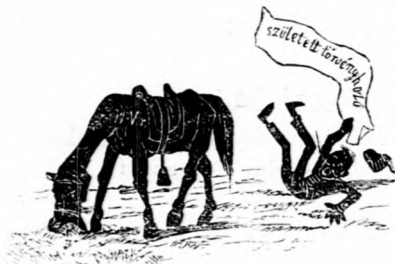
Az „*Ungarian Press*“ sárgának az a fatuma történt, hogy „*Grand duc, des bohemiens*“ lovasa belefáradt a sarkantyuzásába s útközben leszállt róla, mire a paripa megzilahalt, s mielőtt sikerült volna újra felpakolni, egészen leizzadta magáról a „fuchs“ színt, s lett belőle, mint tavaly volt. „szürke.“

A „*le Herold*“ lovasa „*Il ottomano*“ eléggé igyekezett, de részint a talaj nehézsége, részint a ló lábainak pókossága gátolták a célhoz jutásban.

Az „*Independente*“ lovagolva „*Faber*“ által, útközben egy követ hágott magának patkója közé, melynek következtében a jobb lóra érdeemes lovag kénytelen volt leszállni a magas paripáról s kantárnál fogva vezetni nagy ovatosan maga után.

Az „*Anführer*“ poroszka-ló, jockeyja „*Little Deus*“ észre se vettük, mikor maradt le lováról? a közönség csak azt látta, mikor már az „*edler Renner*“ ki is csapott legelni az útfélre. Egy német bonmot keletkezett rá mingyárt: „*Der hat uns schön anführert.*“

A „*Testis temporum*“ lovagja „*Ritter Gregor*“ abban a meggyőződésben látszott lenni, hogy megfordított irányban is körül lehet lovagolni a pályát, s mégis el lehet nyerni az első díjat.

Egy pár sajnálandó szerencsétlenség is történt. Közönség kevés számmal jelent meg.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.
Ideiglenes felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövelde utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten. 1863.

(Egyetem-utca 4-ik szám.)